

[Tom Behnke]

skyldige beløb osv. osv. Christianitterne har fået alt for mange chancer til at gøre noget ved problemerne, uden at det er lykkedes for dem. Spørgsmålet er nu, hvad regeringen vil gøre ved den situation, vi står i. Hvilken konsekvens vil regeringen drage over for Christiania? Hvornår indser regeringen, at den uholdbare situation ikke kan fortsætte? Hvornår tager regeringen konsekvensen af Højesterets dom fra 1978 om en rydning af Christiania, eller hvornår mander regeringen sig i det mindste op til at sætte nogle klare tidsfrister på de planer, der er vedtaget, og som har ligget i indtil flere år?

Det er det, jeg vil gerne vil spørge regeringen om – og her justitsministeren og forsvarsministeren.

Besvarelse

Forsvarsministeren (Hans Hækkerup):

Christiania er et af de områder, som regeringen på godt og ondt har arvet. Jeg er derfor ganske godt tilfreds med at få lejlighed til at få en mere generel debat om Christiania for også herigennem at få præsenteret regeringens politik på dette område.

Hvad er Christiania egentlig, og hvad er samfundets – og dermed regeringens – krav til Christiania?

Som bekendt blev Christiania etableret i 1971. At dette fandt sted ulovligt, behøver jeg vist ikke at minde om. Christiania var på dette tidspunkt et barn af de mange bevægelser, der var fremherskende på daværende tidspunkt. Jeg tager næppe helt fejl, hvis jeg antager, at flere af Tingets medlemmer i større eller mindre omfang havde berøring med sådanne bevægelser, hvad enten der nu var tale om miljøorganisationer, kvindebevægelser eller i bred almindelighed ungdomsoprørere. Det var således karakteristisk, at Christiania på daværende tidspunkt fremstod som en gruppe af ressourcerstærke personer med en ganske klar ideologisk holdning til det omkringliggende samfund.

Således kan man ikke karakterisere dagens Christiania. Efter at have gennemlevet nogle meget omskiftelige år, bl.a. som tilhørssted for hård narko og voldelige rockerbander, kan Christiania i dag mest rammende karakteriseres som en storbyghetto på godt og ondt og med et betydeligt indslag af ressourcetsvage personer – personer, som Christiania i øvrigt

forventes at sikre en rimelig eksistens. Jeg finder det vigtigt at slå dette fast, fordi Christiania selvfølgelig skal håndteres som det, det er, og ikke som det, man tror det er.

Den gældende christianialovgivning bygger på, at det danske samfund også skal kunne rumme en bydel, hvor alternative livsformer kan udfolde sig. Men at have denne principielle holdning er imidlertid ikke det samme som at lade stå til. Der skal nemlig også stilles krav til Christiania som til alle andre – for øvrigt også i Christianias egen interesse – for uden en gensidig accept mellem Christiania og det omkringliggende samfund vil vi bevæge os fra den ene konfrontation til den anden.

Når jeg drager aspektet med de ressourcetsvage personer frem, er det imidlertid også for at pointere, at de krav, der skal stilles til Christiania, skal have udsigt til at kunne opfyldes. Der er grænser for Christianias ydeevne, og det bør vi også erkende. Derimod vil vi ikke respektere en eventuel ideologisk begrundet afvisning af de rimelige krav, som samfundet stiller til området.

Det er min opfattelse, at den tidligere regering gennem igangsættelsen af den nuværende lovliggørelsesproces har været opmærksom på dette dilemma. Den valgte strategi bygger som bekendt på forhandlinger og aftaler, hvor målsætningen er at øge Christianias ansvarlighed over for det omkringliggende samfunds ønsker og krav. Men tempoet i lovliggørelsen skal sættes op.

Denne strategi er blevet målt og vejlet udenforstående. Jeg tænker her på det netop afsluttede forskningsprojekt fra amternes og kommunernes forskningsinstitut, AKF. Projektet, der resulterede i rapporten »De offentlige myndigheder og Christiania«, giver Forsvarsministeriet og dermed også den tidligere regering gode karakterer. AKF's vurdering bygger på en analyse af forskellige nøglesager og på en sammenstilling af de opstillede mål og de opnåede resultater. Som nævnt lægger regeringen vægt på, at lovliggørelsestempoet sættes op. Det skal ske i forbindelse med Forsvarsministeriets aftale med Christiania for 1994. I den forbindelse introduceres forskellige frister for opfyldelse af forskellige dele af aftalen; f.eks. vil der blive sat frister for nedrivning eller flytning af visse selvbyggerhuse.